

Warszawa, dnia 11 stycznia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 1226/20

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy Paulina Smoderek

4 przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu dnia 11 stycznia 2022 r.

5 sprawy A. B. syn Z. i M., ur. (...) w W.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 190 § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

9 z dnia 18 sierpnia 2020 r. sygn. akt III K 964/19

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia A. B. od popełnienia przypisanego mu czynu z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk; kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego A. B. kwotę 1848 (tysiąc osiemset czterdzieści osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1226/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi -Południe w Warszawie z dnia 18 sierpnia 2020r. sygn. akt III K 964/19</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	<p>materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	

#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		A. B.	Oskarżony jest osobą niekaraną;	Karta karna	158
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów			
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	Karta karna	Dane uzyskane z Krajowego Rejestru Karnego nie wzbudzają wątpliwości odnośnie wiarygodności;	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut w apelacji obrońcy
1.	<p>Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz art. 5 § 2 kpk polegające na błędnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania ocenie ujawnionego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegających na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony w okresie od 6 października 2018 roku do 22 grudnia 2018 roku kierował groźby karalne do A. R.</p>

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

	<p>podczas gdy ustalenie takiej okoliczności nie ma oparcia w żadnym z ujawnionych dowodów w sprawie, poza zeznaniami tej osoby od wielu lat skonfliktowanej z oskarżonym na tle finansowym i jej córki.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Rację ma obrońca podnosząc, że Sąd Rejonowy dokonał dowolnej oceny dowodów z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków, co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego, że oskarżony popełnił czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.</p> <p>Tymczasem analiza wyjaśnień</p>			

oskarżonego w aspekcie ujawnionych na rozprawie dowodów nie pozwala na odrzucenie wersji wyjaśnień oskarżonego jako niewiarygodnych.

W ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala, jak to uczynił Sąd Rejonowy, przypisać oskarżonemu A. B. sprawstwa czynu z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. popełnionego w okresie od dnia 6 października 2018r. do dnia 22 grudnia 2018r.

Sąd Rejonowy dokonując ustalenia stanu faktycznego w zakresie czynu przypisanego w pkt I oparł się w głównej mierze na zeznaniach pokrzywdzonej A. R. oraz jej córki K. R.. Sąd Rejonowy wskazał, iż oceniając materiał

dowodowy miał
na uwadze
istniejący od
2010r. konflikt
na tle
majątkowym
dotyczący
odmowy
partycypacji w
kosztach
związanych z
korzystaniem ze
wspólnej drogi
przez
pokrzywdzoną
oraz odmowy
zgody
współwłaścicieli
nieruchomości
na
przeprowadzenie
kabla
energetycznego
przez działkę
celem zasilenia
budynku
należącego do
pokrzywdzonej
(k.106). Przy
stwierdzeniu
istnienia między
stronami tak
długotrwałego
konfliktu na
podłożu
majątkowym,
Sąd Rejonowy
winien bardzo
uważnie
analizować
wyjaśnienia
oskarżonego, jak
i zeznania
pokrzywdzonej
oraz świadka K.
R. stanowiącej
osobę bliską,
pod względem
ich kontekstu,
podczas

określonych zachowań obydwu stron, a tym samym szczegółowo dokonać ustaleń czy zachowanie oskarżonego można zakwalifikować jako wywołujące u pokrzywdzonej realne obawy.

Wskazać należy, iż określone w art. 190 § 1 k.k. przestępstwo groźby karalnej godzi w wolność człowieka w sferze psychicznej (wolność od strachu, zastraszenia).

Jego treścią jest zagrożenie innej osobie popełnieniem przestępstwa (zbrodni lub występku) na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej. Dla bytu przestępstwa groźby karalnej nie jest istotny rodzaj przestępstwa, którego popełnieniem sprawca grozi ani cel, w jakim to czyni, a nawet rzeczywisty zamiar spełnienia

groźby. Sąd Najwyższy trafnie uznał, że groźba karalna może być wyrażona przez każde zachowanie się sprawcy (zapowiedź słowna, zawarta w piśmie, wyrażona gestem, np. mierzeniem z broni palnej itp.), jeżeli uzewnętrznia ono w sposób niewątpliwy groźbę popełnienia przestępstwa (zob. wyrok SN z dnia 24 sierpnia 1987 r., I KR 225/87, OSNKW 1988, nr 3, poz. 21). Warunkiem przestępności czynu jest, aby groźba wzbudzała uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Decydować więc będą przesłanki odwołujące się do okoliczności i sposobu wyrażenia groźby, które mogą uzasadniać realną obawę, iż będzie spełniona. Pozwala to wyeliminować z

zakresu
karalności
groźby, których
nikt rozsądny
nie
potraktowałby
poważnie jak
groźby dla żartu,
ośmieszenia
osoby naiwnej,
dokuczania
partnerowi
podczas kłótni
małżeńskiej itp.
(Marek A.,
Komentarz...
Lex, 2010r).

W
przedmiotowej
sprawie Sąd
Rejonowy
zeznania
pokrzywdzonej
obdarzył wiarą
w całości,
wskazując, iż
zeznania jej są
spójne,
stanowcze i
konsekwentne, a
także zgodne
z pozostałym
zgromadzonym
materiałem
dowodowym.
Tymczasem
rację ma
obrońca, że
analiza wykazu
interwencji
policyjnych
(k.24-26,57-62)
wskazuje na
konflikt
sąsiedzki o
wzajemnym
charakterze. Z
wydruku
wynika, że

oskarżony w
dniu

27.05.2019r.

powiadomił KP
o uporczywym
nękaniu go przez
sąsiadkę A. R.
przez obrzucanie
wyzwiskami oraz
robieniem zdjęć
zgłaszającemu w
czasie życia
prywatnego na
swojej posesji
(k.62). Powyższą
tezę potwierdza
w swoich
zeznaniach
dzielnicowy P.
I., który relację
oskarżonego i
A. R. uznał
za konflikt o
wzajemnym
charakterze, w
którym obie
strony kierowały
wobec siebie
oskarżenia.

Świadek nie
pamiętał aby
A. R. skarżyła
się, że boi
się oskarżonego
(k.128v).

Rację ma
skarżący, że nie
ma żadnych
dowodów
obiektywnych
mogących
potwierdzić
zarzuty
kierowane przez
pokrzywdzoną,
która zeznała,
że oskarżony
odgrażał się,
iż zrobi jej

krzywdę,
„zajebie”.
Przesłuchana w
toku
dochodzenia
cóрка
pokrzywdzonej
K. R. w ogóle
nie wspomina o
tych groźbach, a
zeznaje jedynie
o rzućaniu
petardami na
ich posesję,
krzykach,
przekleństwach i
zakłóćaniu
spokoju (k.20v).
Dopiero na
rozprawie przed
Sądem po
upływie ponad
roku od tych
zdarzeń K. R.
przypomniała
sobie i zeznała,
że słyszała jak
oskarżony
wyzywał mamę i
groził jej, że ją
zabije używając
słów „zajebie” -
k.111.

Sąd Rejonowy
nie odniósł się w
żaden sposób do
tych
rozbieżności i
ocenił zeznania
pokrzywdzonej i
jej córki za
spójne, logiczne
i konsekwentne
oraz zbieżne z
innym
dowodami. Nie
można jednak z
taką oceną się
zgodzić, skoro

świadek K. R. tylko potwierdziła odczytane na rozprawie zeznania, ale w żaden sposób nie odniosła się do tych rozbieżności, a Sąd Rejonowy nie starał się ich wyjaśnić. Nie można przecież logicznie uznać, że świadek lepiej pamiętała te groźby po upływie ponad roku od pierwszego przesłuchania w trakcie którego w ogóle o nich nie wspomina.

Rację ma obrońca, że z uwagi na długotrwały konflikt sąsiedzki dotyczący odmowy ponoszenia kosztów utrzymania wspólnej drogi należy uznać, iż pokrzywdzona i jej córka mogą kierować się zwykłą złośliwością i chęcią odwetu wobec sąsiada, który zwraca im często uwagę z powodu samochodów

przyjeżdżających na ich posesję i korzystających ze wspólnej drogi.

Wskazać należy, że żaden ze świadków tj. P. I., S. J. (1), P. K. i M. B., nie potwierdzili aby oskarżony kierował groźby pobicia lub pozbawienia życia wobec pokrzywdzonej, czy rzucał w ich kierunku petardami.

Świadek S. J. (2) słyszał, że to pokrzywdzona w sposób wulgarny życzyła oskarżonemu aby sobie złamał nogę. Sąd Rejonowy wprowadził zdeprecjonował wiarygodność zeznań tego świadka, który opisywał kłótnię związaną z przyjazdem szambiarki, a to ze względu na brak bezstronności i rozbieżności w zakresie umiejscowienia tego zdarzenia w okresie letnim, a nie zimowym. Tym niemniej pozostali

świadkowie także nie potwierdzili aby oskarżony kierował wobec pokrzywdzonej groźby i rzucał w jej kierunku petardami.

Świadek M. B. nie była świadkiem bezpośrednim klótni między mężem a sąsiadką.

Wprawdzie świadek jest osobą najbliższą dla oskarżonego, ale treść jej zeznań wskazuje na zachowanie obiektywizmu, skoro zeznała, że nie słyszała aby pokrzywdzona wulgarnie odzywała się do męża. Świadek nie starała się więc obciążyć pokrzywdzonej pomawiając ją o wulgarne zachowania, które wynikały z depozycji świadka S. J. (2).

Z kolei świadek P. K. zeznał, że oskarżony używał hukowego pistoletu do odstraszenia dzików niszczących

trawnik, co nie wszystkim się podobało. Świadek nic nie wiedział na temat konfliktu pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzoną i nie słyszał żadnych gróźb wobec pokrzywdzonej, nie był też świadkiem agresji słownej ze strony oskarżonego wobec pokrzywdzonej.

Płyta z nagraniami przesłanymi drogą mailową przez pokrzywdzoną A. R. jest uszkodzona (k.126) i nie jest możliwe jej odtworzenie na rozprawie odwoławczej, a Sąd Rejonowy nie odtworzył na rozprawie tych nagrań przesłanych linkiem na adres biura obsługi interesanta, w związku z powyższym brak jest innych dowodów, które pozwalają w sposób obiektywny zweryfikować

wiarygodność
zeznań
pokrzywdzonej
A. R. i jej córki K.
R..

Rację ma zatem
obrońca, że nie
można zgodzić
się z ustaleniami
Sądu, iż
oskarżony jest
osobą
konfliktową czy
agresywną
wobec sąsiadów,
a w
szczególności
wobec
pokrzywdzonej i
jej córki. Tezy
takiej nie
potwierdził
zeczający w tej
sprawie
dzielnicowy, ani
żaden ze
świadków, w
tym sąsiad P.
K.. Świadkowie
potwierdzili, że
oskarżony używa
pistoletu
hukowego do
odstraszania
dzików, które
niszczą trawnik
i wzbudzają
lęk u żony
oskarżonego
wracającej do
domu z pracy
po zmierzchu.
Żaden ze
świadków nie
potwierdził aby
oskarżony
używał pistoletu
hukowego czy
petard aby

zastraszyć
pokrzywdzoną
A. R. i jej córkę.

W ocenie Sądu
na
uwzględnienie
zasługuje zatem
argumentacja
obrońcy, że
zeznania A. R. i
K. R.-osób od lat
skonfliktowanych
z oskarżonym,
nie były
obiektywne i
bardziej
wiarygodne niż
wyjaśnienia
oskarżonego,
zeznania jego
żony czy
zeznania
pozostałych
świadków,
którzy nie byli
w ten konflikt
zaangażowani
jak dzielnicowy
P. I. i sąsiad P.
K..

Sąd Okręgowy
uważa, iż
zeznania
pokrzywdzonej
winny zostać
ocenione w
sposób bardziej
rygorystyczny
pod kątem
ustalenia
zaistnienia
realnej obawy
spełnienia gróźb
wypowiedzianych
rzekomo przez
oskarżonego.
Dokonana przez
Sąd Okręgowy

analiza dowodów ujawnionych w toku rozprawy pozwala stwierdzić, iż zeznaniom pokrzywdzonej w zakresie zaistnienia u niej takiej obawy nie można przypisać wiarygodności.

Wykaz interwencji policyjnych inicjowanych z obu stron (oskarżonego i pokrzywdzonej) z k. 57-62 dowodzi, iż konflikt pomiędzy stronami zaostrzył się od 1 października 2018r., kiedy zaczynają się wzajemne doniesienia na policję dotyczące gróźb pozbawienia życia i uszkodzenia samochodu pokrzywdzonej oraz uporczywego nękania oskarżonego.

Należy więc podzielić zarzut z apelacji obrońcy oskarżonego odnośnie

dowolnej oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonej A. R. i jej córki K. R. poprzez uznanie, iż oskarżony groził pozbawieniem życia kierując do pokrzywdzonej słowa, że ją „zajebie” i zrobi jej krzywdę, czym wzbudził u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia. Rację ma obrońca, że ujawniony w sprawie materiał dowodowy tego nie potwierdza. Zarzuty wysunięte przez osoby, które znajdują się w wieloletnim konflikcie na tle finansowym i nie poparte żadnymi innymi obiektywnymi dowodami, nie mogą stanowić wystarczającego i pewnego dowodu na skazanie oskarżonego.

Mając na względzie powyższe oraz wobec tego, że oskarżony A. B. nie przyznał się do popełnienia przypisanego

mu czynu
stwierdzić
należy, że
materiał
dowodowy,
ujawniony w
toku
postępowania w
niniejszej
sprawie, nie
dostarczył
wystarczających
dowodów na
wypowiadanie
przez
oskarżonego
gróźb karalnych
wobec
pokrzywdzonej.

Wniosek o
uniewinnienie
oskarżonego
zasługuje na
uwzględnienie,
albowiem
zaistniałe w
sprawie
wątpliwości nie
pozwoliły na
stwierdzenie, że
oskarżony
kierował wobec
pokrzywdzonej
A. R. groźby
karalne
pozbawienia
życia. Dlatego
też, przy
zastosowaniu
zasady
określonej w art.
5 § 2 k.p.k.,
wątpliwości te
należało
rozstrzygnąć na
korzyść
oskarżonego i
wydać wyrok
uniewinniający

go od
popelnienia
przypisanego
mu czynu, bo
wydanie wyroku
uniewinniającego
jest konieczne
nie tylko
wówczas, gdy
wykazano
niewinność
oskarżonego,
lecz również
wtedy, gdy nie
udowodniono
mu, że jest winny
popelnienia
zarzuczonego mu
przestępstwa. W
tym ostatnim
wypadku
wystarczy zatem,
że twierdzenia
oskarżonego,
negującego tezy
aktu oskarżenia,
zostaną
uprawdopodobnione.
Co więcej, wyrok
uniewinniający
musi zapaść
jednak również i
w takiej sytuacji,
gdy wykazywana
przez
oskarżonego
teza jest
wprawdzie
nieuprawdopodobniona,
ale też nie
zdołano
udowodnić mu
sprawstwa i
winy (zob.
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 18 grudnia

2008 r. V KK
267/2008).

Wobec tego
apelację
wniesioną przez
obrońcę
oskarżonego Sąd
Okręgowy uznał
za uzasadnioną i
zmienił
zaskarżony
wyrok w ten
sposób, że
uniewinnił
oskarżonego od
popelnienia
czynu z art. 190 §
1 k.k. w zw. z art.
12 § 1 k.k.

Wniosek

O zmianę
zaskarżonego
wyroku w jego
pkt I i
uniewinnienie
oskarżonego w
całości od
popelnienia
zarzucanego mu
czynu oraz
zmianę pkt II
wyroku poprzez
zasądzenie na
rzecz
oskarżonego
kosztów
postępowania
wg norm
przepisanych,
względnie
uchylenie
wyroku w jego
pkt I i II
i skierowanie
sprawy do
ponownego

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

rozpoznanie przez Sąd I instancji;	
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
<p>Sąd Okręgowy uznał, że materiał dowodowy nie wskazuje w sposób niebudzący wątpliwości, że oskarżony kierował groźby karalne pozbawienia życia do A. R., czym wzbudził w niej uzasadnioną obawę ich spełnienia. W tej sytuacji Sąd Okręgowy uniewinnił A. B. od zarzucanego mu czynu.</p> <p>Stan nie dających się usunąć wątpliwości jest stanem niemożności poczynienia niewątpliwych ustaleń pomimo wykorzystania wszystkich przewidzianych prawem metod i</p>	

w tym znaczeniu jest kategorią obiektywną. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia właśnie z powyższą sytuacją.

Mając na względzie niejednoznaczne dowody z zeznań pokrzywdzonej i jej córki, a także wobec braku innych dowodów obciążających oskarżonego stwierdzić należy, że materiał dowodowy, ujawniony w toku postępowania w niniejszej sprawie, nie dostarczył wystarczających dowodów na popełnienie przez oskarżonego tego przestępstwa.

W zaistniałej sytuacji, nie tyle uprawnieniem, co obowiązkiem Sądu Okręgowego, wynikającym z treści art. 5 § 2 k.p.k. było wydanie orzeczenia uniewinniającego.

Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.

4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

0.15.1.
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1 uniewinnienie oskarżonego A. B.;		
Zwięźle o powodach zmiany		
Zdaniem Sądu Okręgowego ujawnione na rozprawie dowody nie wskazują ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa. Oprócz zeznań skonfliktowanych z oskarżonym pokrzywdzonej i jej córki, w		

sprawie nie ma
innych
obiektywnych
dowodów
obciążających
oskarżonego.

Wobec braku
możliwości
usunięcia
zaistniałych
wątpliwości
należało je
rozstrzygnąć na
korzyść
oskarżonego.

Zasada prawdy
materialnej
obowiązująca w
procesie
karnym,
nakazuje
dokonać
prawdziwych
ustaleń
faktycznych, a co
za tym idzie
– wykorzystania
wszystkich
dostępnych
środków
dowodowych dla
jej realizacji,
natomiast
działanie zasady
in dubio pro reo
należy
ograniczyć
jedynie do tych
wątpliwości,
którym można
przypisać cechę
nieusuwalności.
W ocenie Sądu
zaistniałe
wątpliwości
odnośnie
wiarygodności
zeznań

pokrzywdzonej
A. R. i jej córki
mają jednak
charakter
nieusuwalny.
Żaden z
przesłuchanych
świadców nie
potwierdził
wersji
przedstawionej
przez
pokrzywdzoną i
K. R., Sąd
Odwoławczy
rozstrzygnął
zatem
wątpliwości w
kierunku
wskazanym w
art. 5 § 2 k.p.k. Z
tychże przyczyn
obowiązkiem
Sądu
Okręgowego
była zmiana
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienie A.
B. od
popelnienia
zarzucanego mu
przestępstwa.

**0.15.3.
Uchylenie
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

**0.15.3.1.
Przyczyna,
zakres i
podstawa
prawna
uchylenia**

1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co			

do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Brak numeracji	Zgodnie z treścią art. 632 pkt 2 kpk w sprawach z oskarżenia publicznego w razie uniewinnienia oskarżonego koszty procesu ponosi Skarb Państwa. W skład kosztów procesu wchodzi również zgodnie z art. 616 § 1 pkt 2 kpk uzasadnione wydatki strony z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy. Wysokość tych wydatków w obu instancjach Sąd	

Okręgowy ustalił
w oparciu o § 11
ust 1 pkt 3 i 4
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z   dnia
22.10.2015r. w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie (Dz.
U. z 2015r. poz.
1800 ze zm.)

7. **PODPIS**